Beste, hierbij mijn onderbouwing: waarom beide scenario's onverantwoord zijn en geen oplossing bieden

De overheid presenteert met scenario 1 en 2 twee zogenaamde alternatieven voor het particuliere vuurwerkgebruik. Beide lijken op papier beheersbaar, maar in de praktijk zijn ze onuitvoerbaar, oneerlijk en negeren ze de werkelijke oorzaken van de problemen rond oud en nieuw.

Scenario 1: Afsteeklocaties aangewezen door de burgemeester

(Subscenario A en B)

Op het eerste gezicht lijkt het aanwijzen van centrale afsteeklocaties veilig en overzichtelijk. In werkelijkheid roept dit plan meer risico's en praktische problemen op dan het oplost.

1. Onhaalbaar qua handhaving en logistiek

Gemeenten hebben nu al moeite met het handhaven van bestaande regels. Het aanwijzen van één of enkele locaties betekent dat duizenden mensen zich tegelijk gaan verplaatsen met vuurwerk — wat leidt tot verkeersdrukte, opstoppingen en extra veiligheidsrisico's.

Controle op hoeveel kilo iemand meeneemt of afsteekt is praktisch onmogelijk.

2. Verlies van traditie en beleving

Het afsteken van vuurwerk is voor de meeste mensen een persoonlijk, huiselijk ritueel: in de straat, met buren, vrienden en familie.

Door dit naar één centrale plek te verplaatsen, verdwijnt de charme en saamhorigheid van oud en nieuw — iets dat voor miljoenen Nederlanders juist de kern van het feest is.

3. Geen oplossing voor het echte probleem

De overlast en onveiligheid ontstaan niet door gewone burgers die wat siervuurwerk afsteken, maar door raddraaiers en relschoppers die zwaar, illegaal knalvuurwerk over de grens halen.

Deze groep zal zich niet naar een officiële afsteeklocatie laten sturen; ze zoekt juist chaos op in woonwijken en binnensteden.

4. Verenigingsplicht (Subscenario B) werkt uitsluiting in de hand

Een lidmaatschapsplicht maakt vuurwerk tot iets exclusiefs, terwijl het een volksfeest hoort te blijven.

Het zal leiden tot illegale alternatieven buiten de vereniging om — precies het tegenovergestelde van wat de overheid wil bereiken.

Kortom: scenario 1 is niet uitvoerbaar, niet handhaafbaar en ondermijnt het sociale karakter van oud en nieuw.

Dan Scenario 2:
Verenigingen als mini-professionele schietbedrijven

Dit scenario legt de verantwoordelijkheid bij verenigingen of stichtingen, die dan moeten voldoen aan dezelfde eisen als professionele pyrotechnische

bedrijven. Dat klinkt netjes, maar in de praktijk is het ondoenlijk en onbetaalbaar.

1. Kosten en regelgeving zijn onrealistisch

Veiligheidsplannen, afstandseisen, vergunningen, opslagvoorschriften en verzekeringen — dit vraagt professionele kennis, tijd en geld.

Vrijwilligersorganisaties en buurtverenigingen hebben daar simpelweg de middelen niet voor.

2. Vergunningentrajecten en administratieve druk

De aanvraag- en goedkeuringsprocedures voor evenementenvergunningen zijn lang en complex. Veel gemeenten hebben al tekorten in capaciteit.

Het risico bestaat dat er nauwelijks locaties worden goedgekeurd, waardoor burgers alsnog niets kunnen organiseren.

3. Verplaatsing van het probleem

Strenge eisen zullen mensen niet ontmoedigen om vuurwerk af te steken, maar ze aanzetten om het dan illegaal of buiten toezicht te doen.

Daarmee verschuift het probleem van

gereguleerd naar ongecontroleerd vuurwerkgebruik.

4. Geen aanpak van de kern van de overlast

Net als bij scenario 1 pakt dit plan niet de echte oorzaak aan: de handel in zwaar, illegaal knalvuurwerk en het misbruik door relgroepen.

Het bestraft de goedwillende burger, terwijl de daadwerkelijke overtreders buiten schot blijven.

Conclusie: behoud het feest, pak de echte oorzaak aan

Beide scenario’s zijn onverantwoord, onpraktisch en onrechtvaardig. Ze vragen enorme inspanning en kosten, zonder dat ze de veiligheid of rust rond oud en nieuw werkelijk verbeteren. De overheid moet eindelijk erkennen dat de echte problemen niet bij de consument liggen, maar bij het tuig dat illegaal vuurwerk misbruikt om te rellen.

Een verbod of beperking van legaal consumentenvuurwerk treft de verkeerde groep: de gezinnen, buren en vrienden die samen een mooi, feestelijk en veilig oud en nieuw willen vieren.

Daarom is het tijd dat de overheid verder kijkt dan symboolmaatregelen en zich richt op:

Strengere grenscontroles en aanpak van illegale handel

Gerichte handhaving op relgroepen en illegaal vuurwerk

Behoud van gecontroleerd, legaal consumentenvuurwerk

Voorlichting en bewustwording over veilig afsteken

Alleen zo blijft oud en nieuw een feest van iedereen — veilig, sociaal en traditiegetrouw.

Met vriendelijke groet.
Stef Hilhorst.